

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE BOOM

Een monoloog

door

Jack Jacobs

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.2010

PERSONAGE:

DE MAN

[Rechts in het front staat enkel een boom. Er onder liggen tamelijk wat bladeren en er ligt nog een boomstronk. Het toneel suggereert een open plek in het bos. Er zijn geluiden van vogels hoorbaar: van zangvogels, koekoek en specht. In de stiltes van het stuk zwellen de geluiden even aan. Fade in op de boom.]

[DE MAN, is ± dertig. Heeft een regenjas aan en heeft een aktenkoffer bij zich. Komt van rechts op. Kijkt rond. Zoekt. Loopt traag het licht in.]

Hier moet 't zijn,
Er is geen open plek zo mooi als deze.
Hier valt genoeg licht binnen.
En hier hoor je de vogels op hun best.
Nee! Hier zwijgt de nachtegaal niet.

[Kijkt rond. Loopt traag naar de boom.]

[Korte stilte.]

Ja! Deze boom is 't.
Dit moet je zijn!
Ik zie 't aan dat hart,
dat ooit een verliefd paar in je heeft
gegraveerd.
Weet je!
Dat zat de vorige keer ook al in je. ...
Wat zouden ze kunnen betekenen die letters;
R en S ?
Remco en Simòne?
Ruud en Saskia of Ralf en Suzanne? ...
Nee!
Ik houd 't toch maar op Remco en Simòne.
Omwille van Simòne. ...
Simòne! Die naam klinkt zo melodieus,
zo Frans.
Simòòòne! ... Dat klinkt.
Zo opwindend. ...
't Is een veelzeggende naam
en ieder meisje dat die naam draagt
is vast knap en levendig:
een gracieuze verschijning. ...
Wie heeft eigenlijk onze namen bedacht mam?
Pap? Jij? Of jullie samen?
Peter, Jaap en Bennie.
Die namen van ons klinken zo braaf.

Zo typisch! Namen waar je niets anders achter zoekt
 dan een heilige of een pagina in de bijbel
 waarop ze voor komen.
 Maar dat kan ook niet anders.
 Jij en pap waren ook braaf:
 lief voor elkaar.
 Voorbeeldig. ...
 Ja! Het zijn heel andere namen die jij
 en pap hebben uitgedacht voor ons. ...
 Bert vind ik een aardige naam,
 die krachtig en mannelijk klinkt.

[Korte stilte.]

[Zet aktenkoffer neer aan de voet van de boom.
 Inspecteert de boom.]

Maar dit hart
 zat toen nog niet in je.
 Dat is nieuw.
 Iedereen wil zijn innigste gevoelens in je kerven.
 Wil de sporen van liefde in je achterlaten.
 De gelukzaligheid van hun moment vereeuwigen.
 Ja mam! Je bent er voor iedereen.
 Behalve voor
 Nou moet je toch eens zien:
 dit paartje is wel heel creatief geweest.
 Een hart met een bloempjeskrans
 erom heen en een onderschrift:
 'L hoort bij D'.
 Vind je dat nou niet romantisch.
 Lysanne hoort bij Darel.
 Lowette hoort bij Deen. ...
 Lodewijk hoort bij Donald.

[Korte stilte.]

[Lacht vreemd.]

Hahaha. ...
 Leven hoort bij dood.

[Stilte.]

[Mam, Pap, Peter en Bennie komen in het wit gekleed uit verschillende hoeken op. Dolen blootvoets en traag rond. Groeperen een paar keer. Zwijgen gedurende het stuk: fluisteren en giechelen af en toe zacht. Ze reageren enkel met gelaatsuitdrukkingen of trage gebaren op de tekst van DE MAN. Bennie draagt een witte harp en trekt af en toe aan één van de snaren.]

Er is niets veranderd.

Geen steek,
geen malle moer.

Niets!

Enkel de tijd.

Ofschoon 't lijkt alsof die hier bij jou is
blijven stil staan.

En jij ziet er nog steeds goed uit.

Maar dat kan ook niet anders:

je bent nog jong,
en beuk bovendien.

Dat wilde jij zo.

Jij wilde een beuk
dat vond je een mooie boom.

Je had er mooie herinneringen aan, zei je.

Beukenootjes rapen.

In een lange laan aan de voorkant
van een boerderij.

Wie 't eerst een zak vol had.

Als kind vond ik dat leuk.

Jij ook mam.

Je genoot als we pret hadden.

Het was een goeie boer die daar woonde hè mam;

als 't tijd was voor de aardappelen,

dan mochten we van 'm achter de rooimachine rapen. ...

En kun je je nog herinneren dat je vlugger in die laan met beukebomen was als je
achterom ging:

over 't erf van die boerderij.

De boer had er niets op tegen. ...

Maar we maakten liever een omweg,

omdat op dat erf twee grote honden waakten.

Een Duitse herder en een bouvier.

Daar waren we bang voor.

Ik vooral.

[Haalt een meter (van het naaigerief) uit zijn jaszak en meet de omvang van de boom.]

Tweeëntwintigeneenhalve centimeter.

Al weer iets meer dan de laatste keer dat ik hier was.
Sinds we je geplant hebben ben je al heel wat
centimeters aangekomen. Toen had je, geloof ik, een
doorsnee van zes of zeven.

[Korte stilte.]

We. ... WE bestaat niet meer.
't Was, hier bij jou, altijd gezellig toen we nog
met vieren waren.
Met pap, Peter en Bennie.
Ja! Dat was 't.
Gezellig!
Precies zoals jij dat wilde hebben mam.
Lekker gezellig.
Bennie was muzikaal, weet je nog,
die nam altijd z'n gitaar mee
en zong dan liedjes waarvan ie wist dat
jij die mooi vond:
'Daar aan de waterkant' of
'Spring maar achterop',
liedjes van Eddy Christianie;
of liedjes van Lou Bandy.
Ik zong nooit mee.
Dat heb je me beslist nooit kwalijk genomen.
Ik heb geen stem om te zingen.
Maar meeneuriën dat deed ik wel.

Je wilde er toch bij horen.
Nietwaar!
Ja! 't Had wel wat vroeger.
Iets feestelijks.
Precies zoals dat op een reünie hoort.

[Stilte.]

Ja! Ieder jaar een gezellige familie-
bijeenkomst bij jou.
De boom.
Mamma! ...
De familie is er. ...
Jij bent er natuurlijk ook,
jij bent nooit weggeweest.
Nu moet 't alleen nog gezellig worden.